

הלכות סוטה פרק ב

א. אשה שקנא לה בעלה, ונסתרה אין כופין אותה לשנות: אלא אם רצת, ואמרה הין נטמאתי תצא בלא כתבה, ונאסרה על בעלה לעולם; ואינה שותה. וכן אם אמרה איני טמאה, ואיני שותה אין כופין אותה לשנות, ותצא בלא כתבה. וכן אם אמר בעלה איני רוצה להשקותה, או שבעלה בעלה אחר שנסתרה הרי זו אינה שותה, ונוטלת כתבתה ויוצאה; והיא אסורה עליו לעולם.

ב. ואלו הן הנשים שאינן ראויות לשנות, אף על פי שהיא רוצה לשנות, ובעלה רוצה להשקותה, אלא יוצאות בלא כתבה, משיבואו עדי סתירה אחר עדי קנוי, ויאסרו על בעליהן לעולם; וחמש עשרה נשים הן, ואלו הן: ארוסה, ושומרת יבם, וקטנה אשת הגדול, וגדולה אשת הקטן, ואשת אנדרגינוס, ואשת הסומה, או החגר, או האלם, או מי שאינו שומע, או שהוא פרוט יד, וכן החגרת, והאלמת, והסומה, וכרותת כף, ושאינה שומעת כל אחת מאלו, אינה ראויה לשנות.

ג. ומנין שאינן ראויות לשנות: שנאמר "אשר תשטה אשה תחת אישה" (במדבר ה, כט) "תחת אישה", פרט לארוסה ושומרת יבם שאינה תחת אישה; "אשה", פרט לקטנה; "אישה", פרט לאשת קטן ואשת אנדרגינוס שאינן איש; "ונעלם מעיני אישה" (במדבר ה, יג), פרט לאשת סומה; "והעמיד הכהן את-האשה" (במדבר ה, יח), פרט לחגרת; "ונתן על-כפיה" (שם), פרט למי שאין לה כף, או שהיתה עקומה, או יבשה שאינה יכולה לקח בה, ואפלו כפה אחת שנאמר "כפיה"; "ואמרה האשה" (במדבר ה, כב), פרט לאלמת; "ואמר אל-האשה" (במדבר ה, יט), פרט למי שאינה שומעת. והרי הוא אומר "אשה תחת אישה" (במדבר ה, כט), עד שתהיה היא שלמה כמוהו והוא שלם כמוה: הא למדת, שכל דבר שמעכב אותה מלשנות, מעכב את בעלה מלהשקותה; וכל המעכב את הבעל מלהשקותה, מום כמוהו מעכב אותה מלשנות.

ד. קטנה שהשיאה אביה אם זנת ברצונה, נאסרה על בעלה; לפיכך מקנין לה לא להשקותה, אלא לפסלה מכתבתה כמו שאמרנו. אבל קטנה בת מאון אין מקנין לה, שאין לה רצון להאסר על בעלה; ואפלו היה כוהן, לא נאסרה עליו.

ה. קנא לארוסתו או לזקוקתו, ונסתרה אחר שנשאה הרי זו שותה, כשאר כל הנשים. נשואה שקנא לה, ונסתרה קדם שיבעל אותה בעלה אינה שותה, ויוצאה בלא כתבה, ואסורה עליו לעולם: שנאמר "ויתן איש בך את-שכבתו, מבלעדי אישך" (במדבר ה, כ), שקדמה שכיבת הבעל לשכיבת הבועל.

ו. הגיורת, והמשחררת, ואשת הגר, ואשת עבד משחרר, וממזרת, ואשת ממזר, ואשת הסריס בין סריס חמה בין סריס אדם המתרות לבעליהן הרי הן ככל הנשים ושותות. מעברת ומניקה מקנא לה ומשקה אותה, כמות שהיא. אשה העומדת לשנות, ומת בעלה קדם שתשתה אינה שותה, ולא נוטלת כתבה.

ז. כל איש שבא ביאה אסורה, מימיו אחר שהגדיל אין המים המאריים בודקין את אשתו; אפלו בא על ארוסתו בבית חמיו,

שְׁאֶסוּרָה מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים אֵין הַמִּים בּוֹדְקִין אֶת אִשְׁתּוֹ : שְׁנֹא־מֹר
"וְנִקָּה הָאִישׁ, מֵעוֹן ; וְהָאִשָּׁה הִיא, תִּשָּׂא אֶת-עוֹנָהּ" (במדבר
ה, לא) בְּזִמְנָן שֶׁהָאִישׁ מְנַקֵּה מֵעוֹן, הָאִשָּׁה נוֹשְׂאָה אֶת עוֹנָהּ.

ח. לְפִיכָךְ אִם הִיתָה אִשְׁתּוֹ אֶסוּרָה עָלָיו מִחֻבֵּי לְאוּיָן אוֹ
מִחֻבֵּי עֲשֵׂה, אֶפְלוּ שְׁנֵיהֶם, וְקָנָא לָהּ, וְנִסְתָּרָה אֵינָה שׁוֹתָה, אֲלֹא
תִצָּא בְּלֹא כְּתֻבָּה, וְתִהְיֶה אֶסוּרָה עָלָיו, אִף מִשֵּׁם זֶה. עֶבֶר וְנִשְׂא
מֵעֶבֶר תְּחַבְּרוּ, וּמִנִּיקַת תְּחַבְּרוּ הֵרִי זֹו שׁוֹתָה, שְׂאִין כָּאן עֶבְרָה.

ט. מִי שְׂאִין לוֹ אִשָּׁה הָרְאוּיָה לְוֹלֵד וְלֹא בָנִים, וְנִשְׂא עֶקְרָה אוֹ
זְקֵנָה אוֹ אֵילוּנִית אֵינָה שׁוֹתָה, וְלֹא נוֹטֶלֶת כְּתֻבָּה ; הֵיוּ לוֹ בָּנִים,
אוֹ אִשָּׁה אַחֶרֶת רְאוּיָה לְוֹלֵד הֵרִי זֶה מִשְׁקָה אוֹתָהּ, אִף עַל פִּי
שֶׁהִיא זְקֵנָה אוֹ עֶקְרָה אוֹ אֵילוּנִית וְאֵינָה רְאוּיָה לְוֹלֵד : שְׁלֹא
נֹאמֵר בַּתּוֹרָה "וְנִזְרְעָה זֶרַע" (במדבר ה, כח) אֲלֹא בְּרְאוּיָה לְוֹלֵד
שְׂאִם הִיתָה יוֹלֶדֶת בְּצַעַר, תֵּלֵד בְּרוּחַ ; הִיָּה דְרָפָה לִילֵד נִקְבוֹת,
תֵּלֵד זְכָרִים.

י. הֵיוּ לוֹ אִשָּׁה וּבָנִים, וּמִתּוֹ בֵּין קְנוּי לְסִתִּירָה כִּכֵּר נִרְאִית
לְשִׁתּוֹת, וּמִשְׁקָה אוֹתָהּ. לֹא הֵיוּ לוֹ בָּנִים, וְלֹא אִשָּׁה הָרְאוּיָה
לְוֹלֵד, אֲלֹא זֹו הָאֵילוּנִית וְכִיוּצָא בָּהּ, וְנִלְדַּל לוֹ בֵּין מִגְרוּשָׁתוֹ בֵּין
קְנוּי לְסִתִּירָה כִּכֵּר נִדְחִית הָאֵילוּנִית מִלְּשִׁתּוֹת.

יא. כָּל אִשָּׁה שֶׁהִיָּה לָהּ קְנוּי וְסִתִּירָה, וְלֹא שָׁתַת מִי הַמָּרִים בֵּין
שְׁלֹא רָצָה בַּעֲלָהּ לְהִשְׁקוּתָהּ, בֵּין שְׁלֹא רָצָה הִיא לְשִׁתּוֹת, בֵּין
שָׁבָא לָהּ עַד טִמְאָה, אוֹ הוֹדֶת, אוֹ שֶׁהִיתָה מֵאֲלוֹ הַנָּשִׁים שְׂאִינָן
רְאוּיוֹת לְשִׁתּוֹת, אוֹ שֶׁקָּנְאוּ לָהּ בֵּית דִּין הוֹאִיל וְנֹאסְרָה עַל בַּעֲלָהּ
מִכָּל מְקוֹם, הֵרִי הִיא אֶסוּרָה עַל זֶה שְׁנִתְיַחֲדָה עִמּוֹ לְעוֹלָם,
כְּדֶרֶךְ שֶׁהִיא אֶסוּרָה עַל בַּעֲלָהּ. וְאִם עֶבֶר וְנִשְׂאָה מוֹצִיאִין אוֹתָהּ
מִתַּחְתּוֹ בִּגְט, אֶפְלוּ הֵיוּ לָהּ מִמֶּנּוּ בָנִים : מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמִדּוֹ
כִּשֵּׁם שֶׁטִּמְאָה לְבַעַל, כֵּךְ טִמְאָה לְבוֹעֵל.

יב. אֲבָל אִם לֹא קֵדֶם קְנוּי, וּבָאוּ עָלֶיהָ עֲדִים שְׁנִסְתָּרָה עִם זֶה,
וְרָאוּ דְבַר מְכַעֵר, כְּגוֹן שְׁנִכְנָסוּ אַחֲרָיו וּמִצָּאוּהָ חוֹגֶרֶת חֲגוּרָה
אוֹ מִצָּאוּ רַק לְמַעֲלָה מִן הַפִּילָה וְכִיוּצָא בְּזֶה אִם הוֹצִיאָה בַּעֲלָהּ
בְּדֶבֶר מְכַעֵר זֶה הֵרִי זֹו לֹא תִנָּשֵׂא לְנִטְעָן, אֲלֹא אֶסוּרָה עָלָיו.
וְאִם עֶבֶר וְנִשְׂאָה, וְהֵיוּ לָהּ בָּנִים מִמֶּנּוּ לֹא תִצָּא ; וְאִם לֹא הֵיוּ לָהּ
בָּנִים, תִּצָּא.

יג. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, שְׁנִבְוֶכָה הָעִיר עָלֶיהָ וְעַל זֶה הַנִּטְעָן
יוֹם וּמִחֻצָּה אוֹ יוֹתֵר, וְאָמְרוּ פְּלוּנֵי זֶנָּה עִם פְּלוּנִית, וְלֹא פֶסֶק
הַקּוֹל וְהוּא, שְׁלֹא הֵיוּ לָהּ אוֹ לוֹ אוֹיְבִים שְׁמַעְבִּירִין הַקּוֹל. אֲבָל
אִם לֹא הִיתָה שֵׁם רְנָה לְדֶבֶר זֶה בָּעִיר, אוֹ שֶׁפֶסֶק הַקּוֹל שְׁלֹא
מִחֻמַּת יִרְאָה אִם נִשְׂאָת לְנִטְעָן לֹא תִצָּא, אִף עַל פִּי שְׂאִין לָהּ
בָּנִים ; אֶפְלוּ בָּא עַד אֶחָד שְׁזִנְתָה עִמּוֹ, לֹא תִצָּא.

יד. מִי שֶׁהוֹצִיאָה בַּעֲלָהּ בְּעֵדֵי דְבַר מְכַעֵר, וְנִשְׂאָת לְאַחֵר וְגִרְשָׁה
הֵרִי זֹו אֶסוּרָה לְהַנָּשֵׂא לְנִטְעָן שִׁיִּצָּאת מִתַּחַת בַּעֲלָהּ בְּגִלּוֹל ; וְאִם
נִשְׂאָת לֹא תִצָּא, אִף עַל פִּי שְׂאִין לָהּ בָּנִים.

טו. כָּל אִשָּׁה שָׁבָאוּ שְׁנֵי עֲדִים, וְהָעִידוּ שְׁזִנְתָה עִם זֶה כִּשְׁהִיתָה
תַּחַת בַּעֲלָהּ הָרִאשׁוֹן הֵרִי זֹו תִצָּא מִזֶּה, וְאִף עַל פִּי שִׁישׁ לָהּ מִמֶּנּוּ
כְּמָה בָּנִים. וְכָל שְׂאִמְרָנוּ תִצָּא, תִצָּא בְּלֹא כְּתֻבָּה.

הלבנות סוטה פרק ג

א. כיצד סדר השקאת סוטה: הפעל בא לבית דין שבעירו, ואומר להן, אשתי זו קנאתי לה בפני פלוני ופלוני שלא תסתר עם פלוני, ונסתרה עמו, ואלו עדי, והרי היא אומרת שהיא טהורה, ואני רוצה להשקותה לבדק הדבר. ובית דין שומעין דברי העדים, ומוסרין לו שני תלמידי חכמים לשמרו שמה יבוא עליה קדם שתיה, שהרי נאסרה עליו עד שתשתה; ומשלחין אותו לירושלים, שאין משקין את הסוטה אלא בית דין הגדול שלשבעים זקנים במקדש.

ב. הגיעו לירושלים, בית דין הגדול מושיבין אותה ביניהן, ומאימין עליה שלא בפני בעלה, ומפחידין אותה פחד גדול שלא תשתה. ואומרין לה, בתי, הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושים: אל תגרמי לשם הגדול שנכתב בקדשה, שימחה על המים.

ג. ואומרין לה, בתי, הרבה קדמוך ונשטפו, ואנשים גדולים ויקירים תקף יצרן עליהן ונכשלו; ומגידין לה מעשה יהודה ותמר כלתו, ומעשה ראובן בפילגש אביו על פשטו, ומעשה אמנון ואחותו, כדי להקל עליה עד שתודה. אם אמרה הין נטמאתי, או איני שותה יוצאה בלא כתבה, והולכת לה.

ד. עמדה בדבורה שהיא טהורה מביאין אותה לשער מזרחי שלעזרה, שהוא כנגד קדש הקדשים; ומעלין אותה ממקום למקום, ומקיפין בה, כדי ליגעה, עד שתקצר נפשה אולי תודה. אם עמדה בדבורה, מביאין אותה כנגד שער המזרח מבחוץ, ומעמידין אותה שם.

ה. היתה מתכסה בלבנים, מכסה בשחורין; ואם היו השחורין נאין לה, מתכסה בבגדים שאין לה בהן נואי. ומסירין כל חלי כסף וזהב שעליה. ומקבצין עליה קבוץ גדול שלנשים, שכל הנשים הנמצאות שם חיבות לראותה, שנאמר "ונוסרו כל-הנשים". (יחזקאל כג, מח); וכל איש שיחפץ לבוא ולראותה, יבוא ויראה. והיא עומדת ביניהן, בלא רדיד ולא מטפחת, אלא בבגדיה וכפח שעל ראשה, כמו שהאשה בתוך ביתה. ואין מניחין שם, לא עבדיה ולא שפחותיה, מפני שהיא מכרת אותן, ודעתה מתישבת בהן.

ו. ואחר כך משפיעה הכוהן בלשון שהיא מכרת, ומודיעה בלשונה שלא גרם לה אלא קנוי וסתירה שקנא לה בעלה ונסתרה; ואומר לה בלשון שהיא מכרת "אם-לא שכב איש אתך, ואם-לא שטית טמאה, תחת אישך הנקי, ממי המרים המאירים האלה. ואת, כי שטית תחת אישך וכי נטמאת; ויתן איש בך את-שכבתו, מבלעדי אישך. . . יתן ה' אותך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת ה' את-ירכך נפלת, ואת-בטנך צבה. ובאו המים המאירים האלה, במעיך, לצבות בטן, ולנפל ירך" (במדבר ה, יט-כב); והיא אומרת "אמן אמן" (במדבר ה, כב), בלשון שהיא מכרת. ומודיעה שהבטן תלקה תחלה והירך בסוף, כדי שלא להוציא לעז על המים.

ז. ואחר כך מביא מגלה שלעזר טהור, כמו ספר תורה, וכותב עליה בלשון הקדש בדיו שאין בו קלקנותוס, לשמה שלאשה

כְּמוֹ הַגֵּט; כּוֹתֵב כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהַשְּׂבִיעַ אוֹתָהּ בָּהֶם, אוֹת בָּאוֹת
וּמְלָה בְּמְלָה, וְכוֹתֵב אֶת הַשֵּׁם כְּכֹתְבוֹ, וְאֵינוֹ כּוֹתֵב אִמֵּן אִמֵּן.

ח. וְאַחֵר כֶּךָ מֵבִיא כָּלִי חֶרֶס שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה מֵעוֹלָם,
וְלֹא יֵרָאֶה כְּכָלִי בּוֹלָה מֵאַרְךְ הַזְּמַן; וְאִם הִחֲזִירוּ לִכְבֹּשֶׁן עַד
שְׁנַת־חֲדָשׁ, כָּשָׁר. וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ חֲצִי לֹוג מִים מִן הַפִּיּוֹר, וּבַחֲצִי
לֹוג שֶׁהִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ הִיָּה מוֹדְדוֹ; וְנִכְנָס בּוֹ, לְהִיכָל. וּמְקוֹם הִיָּה
שֵׁם אִמָּה עַל אִמָּה לְיָמִין הַנִּכְנָס, וְבוֹ טְבִילָה שֶׁלְשִׁישׁ וְטַבַּעַת
קְבוּעָה בָּהּ; מִגְבִּיָּה הַטְּבִילָה, וְלוֹקַח עֶפְרַם מִקְרָקַע הַמִּשְׁכָּן,
וְנוֹתְנוֹ עַל פְּנֵי הַמִּים, כְּדִי שִׁירָאָה עַל פְּנֵי הַמִּים. וְנוֹתֵן לְתוֹכָן
דְּבַר מֵר, כְּגוֹן לַעֲנָה וְכִיּוּצָא בָּהּ, שֶׁנֶּאֱמַר "מִי הַמָּרִים" (בַּמִּדְבָּר
הַיָּח; בַּמִּדְבָּר הַכָּג; בַּמִּדְבָּר הַכֹּד). וּמוֹחֵק לְתוֹכָן הַמִּגְלָה, לְשִׁמָּה;
וְיִמְחַק יָפָה יָפָה, עַד שֶׁלֹּא יִשָּׂאֵר בַּמִּגְלָה רֶשֶׁם הַנֶּפֶר.

ט. וְאַחֵר כֶּךָ כּוֹתֵן אַחֵר בָּא אֵלֶיהָ, מִכּוּהֵנִי הַעֲזָרָה, וְאוֹחֵז
בְּבִגְדֶיהָ מִכְּנָגֶד פְּנֵיהָ, וְקוֹרֵעַ עַד שֶׁהוּא מְגַלָּה אֶת לְבָבָהּ; וּמְגַלָּה
שְׁעָרָהּ, וְסוֹתֵר מִחֻלְפוֹת רֹאשָׁהּ כְּדִי לְנוֹלָהּ. וּמֵבִיא חֶבֶל מִצָּרִי,
כְּדִי לְהַזְכִּירָה מַעֲשֵׂה מִצָּרִים שֶׁעָשְׂתָּ, וְאִם לֹא מִצָּאוּ מִצָּרִי,
מֵבִיא חֶבֶל מִכָּל מְקוֹם; וְקוֹשְׁרוֹ לְמַעַלָּה מִדִּידֶיהָ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִפְלוּ
הַבִּגְדִים וְנִמְצְאוּ עֲרֻמָּה, שֶׁהָרִי נִקְרָעוּ.

י. וְאַחֵר כֶּךָ מֵבִיא עֶשְׂרוֹן קֶמַח שְׁעוּרִים מְשֻׁלְבָעַל, וְנוֹתְנוֹ
בְּקַפִּיפָה מִצָּרִית, וְהַחֲבֵל וְהַקְפִּיפָה, בָּאִין מִשְׁיָרֵי הַלְשָׁפָה; וְנוֹתְנוֹ
עַל יָדֶיהָ, כְּדִי לִיָּגְעָהּ. וְאַחֵר כֶּךָ לוֹקַח הַמִּנְחָה מִן הַקְפִּיפָה,
וְנוֹתְנָה לְכָלִי שָׂרֵת, וְאֵינוֹ נוֹתֵן עָלֶיהָ שֶׁמֶן, וְלֹא לְבוֹנָה; וְאִם נָתַן
לוֹקַח עַל הַשֶּׁמֶן בְּפָנֶי עֲצָמוֹ וְעַל הַלְבוֹנָה בְּפָנֶי עֲצָמָהּ, שֶׁנֶּאֱמַר
"לֹא-יִצַק עָלָיו שֶׁמֶן, וְלֹא-יִתֵּן עָלָיו לְבֹנָה" (בַּמִּדְבָּר הַטו). וּבְכָל
הַזְּמַן שֶׁפּוֹרֵעַ רֹאשָׁהּ, וְנוֹתֵן הָעֶשְׂרוֹן עַל יָדֶיהָ יִהְיוּ הַמִּים בְּכָלִי
בְּיַד הַכּוֹהֵן, וְיֵרָאֶה אוֹתָהּ אֶת הַמִּים: שֶׁנֶּאֱמַר "וּבְיַד הַכֹּהֵן יִהְיוּ,
מִי הַמָּרִים הַמֵּאֲרָרִים" (בַּמִּדְבָּר הַיָּח).

יא. וְאַחֵר כֶּךָ, מִשְׁקָה אוֹתָהּ. וְאַחֵר שֶׁתְּשִׁתָּהּ, לוֹקַח כָּלִי הַשָּׂרֵת
שָׁבוּ הַמִּנְחָה וְנוֹתְנוֹ עַל יָדֶיהָ, וְכוֹהֵן מְנִיחַ יָדוֹ תַּחְתִּיָּהּ, וּמְנִיפָהּ
בְּמִזְרָח כְּשֶׁאֵר כָּל הַתְּנוּפוֹת, מוֹלִיךְ וּמֵבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד;
וְאַחֵר שְׁמִנִּיָּהּ, מְגִישׁ הַמִּנְחָה לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִעֲרָבִית שֶׁלִּמְזֻבָּח,
כְּשֶׁאֵר מִנְחוֹת שְׁלִיחִיד. וְקוֹמֵץ, וּמִקְטִיר הַקֶּמֶץ; וְהַשָּׂאֵר, נֹאכָל
לְכוֹהֲנִים.

יב. אִם טְהוֹרָה הִיא יוּצָאָה וְהוֹלֶכֶת לָהּ, וְהָרִי הִיא מִתְּרַת
לְבַעֲלָהּ. וְאִם טְמֵאָה הִיא מִיד פְּנִיָּה מוֹרִיקוֹת, וְעֵינֶיהָ בּוֹלְטוֹת,
וְהִיא מִתְּמַלָּאָה גִידִין גִּידִין. וְהֵן אוֹמְרִין, הוֹצִיאֹוּהָ הוֹצִיאֹוּהָ,
שֶׁלֹּא תִפְרֹס נֶדֶה, וְהַנְּדוֹת מִטְמְאוֹת עֲזָרַת נָשִׁים; וְהֵן מוֹצִיאִין
אוֹתָהּ מִעֲזָרַת הַנָּשִׁים, שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בָּהּ. וּבִטְנָה צָבָה בַּתַּחֲלָה,
וְאַחֵר כֶּךָ תִּפֹּל יָרֵכָה וְתָמוּת.

יג. בְּאוֹתָהּ הַשְּׂעָה שֶׁתָּמוּת הִיא, יָמוּת הַנוֹאֵף שֶׁהִשְׁקָה עַל
יָדוֹ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא; וְיֹאֲרַע לוֹ מֵאַרְעוֹת שְׂאֲרָעוֹ לָהּ, "לְצַבּוֹת
בְּטָן, וְלִנְפֹל יָרֵךְ" (בַּמִּדְבָּר הַכב). וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ, בְּשִׁלָּא חֲטָא
הַבַּעַל מֵעוֹלָם; אֲבָל אִם בָּעַל בְּעִילָה שֶׁלֹּאסוּר אֵין הַמִּים בּוֹדְקִין
אֶת אִשְׁתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יד. וְאִם עָבַר וְהִשְׁקָה אֶת אִשְׁתּוֹ הָרִי זֶה מוֹסִיף עַל חֲטָאתוֹ
פֶּשַׁע, שְׁגוּרִים לְשֵׁם הַמִּפְרָשׁ שִׁימְחָה בַּמִּים לְבִטְלָהּ; וּמוֹצִיא
לַעֲזוֹ עַל מִי סוּטָה שֶׁאִשְׁתּוֹ אוֹמְרַת לְאַחֲרוֹת שְׁזֵנָת, וְלֹא בִדְקוֹ בָּהּ,

וְהָיָא לֹא תִדַּע, שְׁמַעְשֵׁי הַבַּעַל גָּרְמוּ. לְפִיכֹךְ מִשְׁרְבוּ הַמִּנְאָפִים
בְּגִלּוֹי בְּבֵית שְׁנִי, בְּטָלוּ הַסִּנְהֶדְרִין אֶת מִי הַמָּרִים, וְסָמְכוּ עַל
הַכְּתוּב בְּקִבְלָהּ, "לֹא-אֶפְקוֹד עַל-בְּנוֹתֵיכֶם כִּי תִזְנֶינָה, וְעַל-
כָּלֹתֵיכֶם כִּי תִנְאַפְנָה" (הושע ד, יד).

זו. סוּטָה שֶׁהָיָה לָהּ זְכוּת תִּלְמוּד תּוֹרָה אַף עַל פִּי שְׂאִינָה
מִצְוָה עַל תִּלְמוּד תּוֹרָה הָרִי זֶה תּוֹלָה לָהּ, וְאִינָה מֵתָה לְשַׁעֲתָה;
אַלֵּא נִמְקֶת וְהוֹלֶכֶת, וְחֻלָּאִים כְּבָדִּים בָּאִין עָלֶיהָ עַד שֶׁתָּמוּת
אַחֵר שָׁנָה אוֹ שְׁתֵּים אוֹ שְׁלוֹשׁ, לְפִי זְכוּתָהּ וְהָיָא מֵתָה בְּצִבְיִת
בְּטָן, וּבִנְפִילַת אֲבָרִין.

זו. סוּטָה שֶׁשָּׁתַת מִי הַמָּרִים, וְלֹא מֵתָה מִיַּד הָרִי הִיא מִתְרַת
לְבַעֲלָהּ, וְאֶפְלוּ הָיָה כּוֹהֵן; וְאַף עַל פִּי שֶׁהִתְחִילוּ הַחֻלָּאִים לְבוֹא
עָלֶיהָ, וְחָלוּ שְׂאֵר אֲבָרֶיהָ, הוֹאִיל וְלֹא צָבְתָה בְּטָנָה וְלֹא הִתְחִיל
יִרְכָּה לְנֶפֶל, הָרִי זֶה מִתְרַת. אֲבָל מִשֶּׁהִתְחִיל בְּטָנָה לְצָבוֹת, וִירְכָּה
לְנֶפֶל הָרִי זֶה אֲסוּרָה וְדָאִית.

יו. סוּטָה שֶׁשָּׁתַת, וְהִיתָה טְהוֹרָה הָרִי זֶה מִתְחַזְּקֶת, וּפְנִיָּה
מִזְהִירוֹת; וְאִם הָיָה בָּהּ חֲלִי, יָסוּר. וְתִתְעַבֵּר, וְתִלְדַּד זָכָר: וְאִם
הָיָה דִּרְכָּה לִילָד בְּקֶשֶׁי, תִּלְדַּד בְּמַהֲרָה; הָיָה דִּרְכָּה לִילָד נְקִבוֹת,
תִּלְדַּד זָכָרִים.

יח. בָּאוּ עֲדֵי טַמְאָה אַחֵר שֶׁשָּׁתַת הָרִי זֶה תֵּצֵא בְּלֹא כְּתָבָה,
וְאֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ, וְאֶפְלוּ לֹא אֵרַע לָהּ דְּבַר מִדְּבָרִים הָאֵלּוּ: מִפְּנֵי
שְׂאִין הַמַּיִם בּוֹדְקִין, אֵלֹא מִי שְׂאִין לָהּ עֲדִים שְׁמוּדִיעִין זְנוּתָהּ;
וְעוֹד, שְׂמָא בַּעֲלָהּ אֵינּוּ מְנַקֶּה מַעְוֹן וּלְפִיכֹךְ לֹא בִּדְקוּ הַמַּיִם אֶת
אִשְׁתּוֹ. אֲבָל אִם בָּא עַד אֶחָד, וְהִעִיד שֶׁהִיא טַמְאָה הָרִי זֶה תֵּשֵׁב
תַּחַת בַּעֲלָהּ, שֶׁהָרִי שָׁתַת.

יט. אִשָּׁה שְׁזִנְתָה בְּאַנָּס, אוֹ בְּשִׁגְגָה, אוֹ שָׁבָא עָלֶיהָ זֶה שֶׁקָּנָא
לָהּ עֲמוֹ דֶּרֶךְ אֲבָרִין אֵין הַמַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ: שְׁנַאמֵר "וְהָיָא
לֹא נִתְפָּשָׂה" (במדבר ה, יג), פָּרִט לְאֲנוּסָה שֶׁהָרִי נִתְפָּסָה בְּחִזְקָה;
וְתִמְעַל מֵעַל בְּאִשְׁשָׁה" (במדבר ה, כז), פָּרִט לְשׁוֹגְגָת; "וְשָׁכַב אִישׁ
אִתָּה, שְׁכַבְתָּ-זָרַע" (במדבר ה, יג), פָּרִט לְבֹא עָלֶיהָ דֶּרֶךְ אֲבָרִין.